

Radost

Tento týden začíná meteorologické jaro a skoro se zdá, nechci to rozhodně zakřiknout, že se polehounku blíží i to opravdové. A i kdyby přece jen zima ještě zazlobila, tak březem za zády jí už nikdo neodpáře. Navíc se to ani stát nemusí, tak si tím pomyšlením nebudu kazit radost, kterou v posledních dnech čím dál víc pociťuji.

Nevím, zda ona tichá radost souvisí s nedávným pobytem ve tmě, ze kterého se fyzicky stále ještě vzpomínám a který v sobě pozvolna zpracovávám, nebo má na mé pocity vliv vědomí skutečnosti, že můj čas už patří jen mně, nebo je to důsledek stále se prodlužujících dnů. Nejspíš to bude od každého trochu. Každopádně je to příjemný stav a těšilo by mě, kdyby měl setrvalou tendenci.

Možná je to také důsledek toho, že se dlouhodobě snažím nepouštět si do života nic negativního. Snažím se vyhybat všem zprávám o zlých událostech po celém světě, které nemohu nikterak ovlivnit a které na můj život nemají pražádný dopad, pokud jim sama nedám nějakou vážnost, a tím i vliv. Snažím se stejným způsobem přistupovat i k (nejen politickému) dění v naší republice a nakonec i u nás doma. Neřešit neřešitelné, nepřemítat v hlavě dokola stále to samé. Snažit se dělat věci stále jednodušeji, vymýšlet či připojovat se k smysluplným aktivitám, zapojovat se do života v bezprostředním okolí, v obci. Protože jaké to bude okolo mě, tak se mi bude žít, a na rozdíl od událostí na druhém konci světa či republiky tohle do značné míry ovlivnit můžu.

Minulý týden mi přišla před časem u kováře objednaná malá zvonička. Je jednoduchá a krásná. Dnes ji Vašek připevnil na kovový sloupek u plotu. Když jsme likvidovali původní branku, nechali jsme ho tam. Možná na krmítko, nebo jako nízký stožár na vlajku. Zkrátka na něco. A teď je na něm zvonička a možná, když přijedou mladí, nebo hodná paní pošťačka, když mi přiveze balík, tak na zvoničku zazvoní, aby nemuseli volat. Nebo na ni budu zvonit já, když budu svolávat děti k večeři. Nebo tam jen tak bude viset jako připomínka toho, že poctivé řemeslo se u nás ještě neztratilo a že co je dobře udělané, je také krásné.

Dnes se oteplilo (píšu v pondělí večer), sluníčko svítilo, a tak jsem prostě musela z okenních tabulí seškrábat malé sněhuláky a sněhové vločky, které jsem tam nalepila před Vánoci. Co taky s nimi, když na zahradě ve stínu konečně rozkvétají sněženky, a dokonce jsem našla skoro

rozkvetlý oranžový krokus. Leštila jsem okna a vnímala jsem, jaké mi to působí potěšení a radost.

Pak jsme se šli s Vaškem projít asfaltovou polňačkou, kterou obvykle jezdíváme na kolech. Přes bezlisté keře kolem zavlažovacího kanálu jsme viděli na jeho druhé straně větrník, jaké bývají na středozápadě Spojených států, a nějaký přístřešek, o jehož existenci jsme neměli ani tušení. Kus dál jsme objevili posed. Slyšeli jsme ptáky, zahlédli zajíce, vnímali zbytky plodů na keřích.

Doba před jarem je skromná, oproštěná od všeho rušivého, ještě neraší listy a nekvětou stromy, je bez zlatohávu léta a pestrosti podzimu. Soustředujeme se na detail, každý malý kvítek, každé zabzučení hmyzu a trylek ptáka vítáme jako malý zázrak.

Užívám si to. Těším se z této doby a z oné tiché radosti, která mě stále doprovází. Tedy, skoro stále. Ovšem jen do chvíle, než na zahradě narazím na další krtčí hromádku. Ten pacholek jeden pilnej a pracovitej! Ten padouch černej! Tak ten mi teda žádnou radost nedělá. Hlavně proto, že vůbec netuším, jak ho přemluvit, aby se dobrovolně odstěhoval jinam.

Jasně, dobře vím, že krtek není Krteček, protože ten by mi takovou nezdobu na zahradě určitě nedělal, ale stejně. Kdyby mi tak někdo poradil, jak na to, to bych teprve měla radost!

Vyšlo na Zvířetníku 26. 2 2019

http://neviditelnypes.lidovky.cz/predjari-a-mindfulness-071-/p_zviretnik.aspx?c=A190225_204007_p_zviretnik_kosa